

Arrest

nr. 83 132 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Grozny (Tsjetjsenië). U werd door de autoriteiten in het oog gehouden tussen 2005 en 2007 omwille van het feit dat u uw religie anders belijdde dan de meeste mensen in Tsjetjsenië. Uw oom langs moederskant, S. (...), kende problemen met de Russische autoriteiten omwille van zijn activiteiten als strijder tijdens het eerste Tsjetsjeense conflict. Hij verbleef vanaf september 2006 bij jullie in Grozny. Eind november 2006 vertrok hij. De volgende dag kwamen er enkele gemaskerde mannen in militair uniform 's nachts bij u binnengevallen. U en uw vader, A.A. (...) (OV X), werden gearresteerd en meegenomen. Er werd een zak over jullie hoofd getrokken. U werd naar een gebouw gebracht waar u werd mishandeld en ondervraagd over uw oom S. (...) en over de briefjes die u voor hem een tweetal

keer naar een persoon had moeten brengen in het stadscentrum. Na een twee- à drietal weken, op 15 december 2006, werd u vrijgelaten door bemiddeling van een kennis van uw vader, R. (...). Op 19 of 20 januari 2007, toen u op weg was naar de winkel van uw ouders, probeerden drie mannen u in een auto te stoppen en te ontvoeren. U kon ontkomen door tussenkomst van enkele mensen die aan de bushalte stonden te wachten. Uw broer bracht uw ouders op de hoogte. Zij besloten u de volgende dag naar uw oma in Makkheti (Tsjetsjenië) te brengen. Begin februari 2007 regelde uw oom S. (...) uw reis naar Egypte. Uw ouders waren niet op de hoogte van uw vertrek. U verbleef er gedurende een drietal jaar, tot augustus 2009. Er werden toen onder druk van Kadyrov vanuit Egypte Tsjetsjenen gerepatrieerd naar de Russische Federatie en u werd bang en vertrok naar Naltchik (Kabardino-Balkarië). Daar verbleef u in een appartement van uw zus. U kende er aanvankelijk geen problemen. Toen er terroristische aanslagen plaatsvonden, werden er verschillende zuiveringsacties gehouden. U werd op 2 december 2010 aangehouden in uw appartement en voor vingerafdrukken meegenomen naar het politiebureau, waar u gedurende enkele uren werd vastgehouden. U kwam vrij met behulp van uw schoonbroer Dzhabrail. Hij regelde vervolgens uw vertrek uit de Russische Federatie naar België, waar u op 15 december 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Russisch paspoort.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Voor zover u uw asielmotieven lieert aan deze van uw ouders A.A.(...)v (OV 6.068.267) en A.S. (...) (OV 6.068.267), zij erop gewezen dat zij erkend werden als vluchteling op 29 november 2007, en dit op basis van een inschatting van de verklaarde asielmotieven in het licht van de toen vigerende veiligheidstoestand in de herkomstregio en op basis van de toenmalige richtlijnen betreffende de herkomstanalyse van Tsjetsjenen uit Tsjetsjenië. De appreciatie van de door u aangebrachte asielmotieven dient echter te gebeuren op een individuele manier en rekening houdende met de veiligheidstoestand in de herkomstregio op dit moment.

Er dient, wat betreft de door u aangebrachte persoonlijke vrees, na grondig onderzoek van uw verklaringen te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde bij een terugkeer naar de Russische Federatie mogelijk problemen te zullen kennen omwille van de problemen die u in 2006 kende door uw oom S. (...), die rebel was tijdens het eerste Tsjetsjeense conflict. Er dient echter vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een actuele vrees voor vervolging volgens de Conventie van Genève aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende bijna drie jaar nadat u problemen ondervond in Tsjetsjenië, met name van februari 2007 tot augustus 2009, in Egypte verbleef, en dat u daarna nog anderhalf jaar, tot in augustus 2010, in het appartement van uw zus in Naltchik (Kabardino-Balkarië) woonde. Er dient echter opgemerkt te worden dat u uw verblijf tijdens deze periode van drie en half jaar buiten Tsjetsjenië op geen enkele manier en met geen enkel document kan staven. Een stempel betreffende uw verblijf in Egypte zou zich volgens u in uw reispaspoort bevinden, maar dit document zou u, samen met uw binnenlands Russisch paspoort, in Naltchik hebben achtergelaten "omdat dit zo werd gezegd", en omdat u een kopie kreeg van uw schoonbroer (CGVS p.4). Toen u gevraagd werd of u uw internationaal paspoort alsnog zou kunnen bekomen, zei u dat u het zou

proberen (CGVS p.4). Ofschoon u hiervoor reeds meer dan een maand de tijd gegeven werd, wat een redelijke termijn mag genoemd worden, liet u na ons voorgenoemd document noch enig bewijs van desbetreffende stempel over te maken, waardoor u er nog steeds niet in geslaagd bent om uw verblijf buiten Tsjetsjenië in die bepaalde periode tussen 2007 en 2010 met enig bewijs te onderbouwen. Bovendien dienen aangaande uw vertrek naar Egypte enkele ongerijmdheden vastgesteld te worden binnen uw onderlinge verklaringen voor het CGVS en de DVZ, waardoor uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang komt. Zo beweerde u bij de DVZ dat u eind december 2006 vertrok naar Egypte (DVZ vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.), terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde dat u in februari 2007 vertrok (CGVS p.2). Toen u met deze uiteenlopende verklaringen geconfronteerd werd, zei u dat u "het vergeten was" en dat het te wijten was aan uw psychische toestand. U zou namelijk problemen hebben met uw korte termijngeheugen (CGVS p.2). Toen u gevraagd werd of u hiervoor in behandeling was, antwoordde u dat u deze geheugenproblemen pas kreeg ná het eerste interview (CGVS p.2). Uit het gehoor voor het CGVS blijkt nochtans dat u behoorlijk wat details kon geven betreffende feiten die zich in Tsjetsjenië net voor uw vertrek naar Egypte én ook nadien, meer recent nog voor uw vertrek, in Naltchik hadden afgespeeld (zie gehoor CGVS p.3 tot 7). Daarenboven dient in dit verband opgemerkt te worden dat u geen enkel document neerlegde ten bewijze van de geheugenproblemen die u na het interview bij de DVZ beweerde te kennen.

Vervolgens dienen ook betreffende de problemen die aan uw verblijf buiten Tsjetsjenië voorafgingen, en die, zoals afgeleid kan worden uit uw verklaringen, aan de basis liggen van uw problemen in 2010 en bijgevolg ook van uw vertrek uit de Russische Federatie, na grondige bestudering van uw dossier enkele ongerijmdheden opgemerkt te worden tussen uw verklaringen voor het CGVS en de verklaringen die uw vader aflegde voor het CGVS, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op bijkomende wijze aangetast wordt. Zo verklaarde u tijdens het gehoor bij het CGVS in verband met het incident op 26 november 2006 dat er die nacht "minstens 10 man, 15 à 20 misschien" jullie huis binnenvielen (CGVS p.7). Uit de verklaringen van uw vader voor het CGVS bleek echter dat het om 6-7 mannen ging (CGVS Arbi p.9). Verder stelde uw vader dat zowel hij als u tijdens jullie aanhouding documenten had moeten ondertekenen (CGVS Arbi p.10), terwijl u dit ontkende (CGVS p.8). Geconfronteerd met deze laatste tegenstrijdigheid, kon u geen afdoende uitleg geven. U zei enkel dat u het niet wist (CGVS p.8).

Daarnaast bleek uit uw verklaringen nog dat u in het oog gehouden werd door de lokale autoriteiten omwille van het feit dat u op een andere manier uw geloof belijdde in de Russische Federatie (CGVS p.11). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter enige indicatie dat u hierdoor reeds problemen ondervond of zou kunnen ondervinden met de autoriteiten. Zo zei u zelf immers letterlijk dat u in dit verband persoonlijk nog nooit problemen kende (CGVS, p. 12), maar dat jullie enkel in het oog werden gehouden "met auto's" en tijdens het vrijdaggebed (CGVS p.11-12). Men zou u bovendien zelfs op het moment dat u werd opgepakt in 2006 niets hebben gevraagd over uw religie, maar enkel over uw oom en de briefjes die u van hem moest overbrengen naar een bepaalde persoon (CGVS p.12).

Naast bovenstaande vaststellingen is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u, in het geval u daadwerkelijk vervolgd werd door de Russische autoriteiten en hierdoor genooddaakt was in 2007 onder te duiken in het buitenland (Egypte), in 2010 per vliegtuig zonder enig probleem en met een internationaal paspoort op uw eigen naam (CGVS p.3) kon terugkeren naar de Russische Federatie en er tussen augustus 2009 en begin december 2010 zonder noemenswaardige problemen in Naltchik kon verblijven (CGVS p.3-4). Bovendien ondermijnt het feit op zich dat u terugkeerde naar het land waar u verklaarde vervolgd te worden door de autoriteiten, uw vrees voor vervolging aldaar op ernstige wijze.

Voorts doen ook uw verklaringen omtrent uw reisweg vanuit de Russische Federatie naar België afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Zo verklaarde u dat u enkel met een kopie van uw Russisch paspoort naar België reisde. U wist echter niet meer of het een kopie van uw internationaal dan wel van uw binnenlands paspoort was (CGVS p.5-6). U beweerde dat u tijdens de reis nooit persoonlijk gecontroleerd werd en dat u daar ook geen problemen mee kende (CGVS p.5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u onderweg niet persoonlijk ondervraagd of gecontroleerd werd. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk van de door u beweerde vluchtroute kan aanbrengen.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat het niet kunnen voorleggen van uw belangrijkste identiteitsdocumenten, zijnde uw Russisch binnenlands en Russisch internationaal paspoort, en het feit dat u uw verblijf in Egypte en Naltchik niet kon aantonen (cfr. Supra), het vermoeden doet rijzen dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats binnen en/of buiten de Russische Federatie, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en het moment en de wijze waarop u uit de Russische Federatie bent vertrokken, verborgen te houden.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg niet dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielrelaas, met name de kopie van slechts enkele pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort en uw geboorteakte, bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Zij kunnen de hiervoor gestelde conclusie bijgevolg niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook hiermee samenhangend de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal in bestreden beslissing stelt dat verzoeker onvoldoende elementen naar voor brengt ter staving van zijn vluchtverhaal en tevens een ongeloofwaardig verhaal zou vertellen. Verzoeker stelt hier niet mee akkoord te gaan daar hij van oordeel is dat hij voldoende aantoon het onderwerp te zijn geweest van ernstige bedreigingen met een ontvoering als hoogtepunt van het tentoongespreide geweld.

Verzoeker licht toe dat hij enkel mondelinge bedreigingen, geen schriftelijke en daarnaast is het zo dat verzoeker Tsjetsjenië halsoverkop heeft verlaten zodoende hij niet in de mogelijkheid was schriftelijke getuigenverklaringen allerlei te verzamelen die zijn verhaal ondersteunen of om zijn originele paspoorten mee te nemen.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest in haar besluitvorming en heeft haar beslissing niet voldoende gemotiveerd. Hij stelt verder dat het onzorgvuldig bestuur vaststaat doordat de verwerende partij in gebreke is gebleven waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen betreffende het vluchtverhaal van verzoeker. Verzoeker stelt dat deze gegevens nochtans van manifest belang zijn om te oordelen of het weigeren van de vluchtelingenstatus gegrond is.

Verzoeker geeft een definitie van de zorgvuldigheidsplicht en voert vervolgens aan dat de bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende situatie waarin verzoeker zich bevindt. Verzoeker besluit hieruit dat de verwerende partij niet alle relevante feitelijke elementen in de beoordeling heeft genomen om tot een juiste beslissing te komen. Minstens had de verwerende partij volgens verzoeker hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

Verzoeker argumenteert tevens dat de bestreden beslissing niet in proportie staat met de hierdoor aan verzoeker betrokken nadelen. Verzoeker voert aan dat hij ernstige schade zal lijden en hij bij een gedwongen terugkeer in Tsjetsjenië mogelijk opnieuw doelwit zal worden van ontvoeringen en problemen omtrent zijn religie. Verzoeker laat gelden dat de kans reëel is dat hij wel degelijk gevaar loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en de bestreden beslissing niet in proportie staat met het hierdoor aan verzoeker berokkende onherstelbaar nadeel.

De bestreden beslissing is volgens verzoeker niet naar recht verantwoord en is onzorgvuldig genomen met miskennis van de bewijsstukken die werden voorgelegd. Verzoeker meent dan ook dat het middel ernstig is en de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is en dient daarom om deze reden herzien te worden en / of hervormd.

Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van het artikel 1, A van de Conventie van Genève te willen toekennen en hem in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die de Russische taal machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van

alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4. Verzoeker klaagt de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

2.5. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker er niet in geslaagd is om aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het in het algemeen betwisten van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter betwisten van de motieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Daar waar verzoeker stelt dat hij enkel mondelinge en geen schriftelijke bedreigingen heeft ontvangen en daarnaast Tsjetsjenië halsoverkop heeft moeten verlaten, zodoende hij niet in de mogelijkheid was schriftelijke getuigenverklaringen allerlei te verzamelen die zijn verhaal ondersteunen of om zijn originele paspoorten mee te nemen, meent de Raad dat dit niet overtuigt en geen weerlegging is van de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing, onder meer met betrekking met het feit dat hij uit vrees in Egypte of Naltchik verbleven zou hebben en geen aannemelijke reden geeft voor het niet voorleggen van zijn binnenlands en internationaal paspoort en de wijze waarop hij naar België gereisd is niet bewijst.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle relevante feitelijke gegevens, doch geeft hij nergens aan omtrent welke gegevens het wel zou gaan.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS